

הפגנת הכוח: השביתה הכללית שהשביתה את כל העיר

ליום לשבות ולהפגין. אבל מתכנני ההפגנות והשביתות יושבים בי רמאללה."

כי ברמאללה יש ריכוז גדול של משכיר לים, מורים ופקידים בכירים. רבים מהם נתונים להשפעת אלבעת — המפלגה ש' היתה בלתי-חוקית בימי חוסיין. הכרוז, לדעת אותו איש, הוא עבודתם של אנשי אלבעת. יש בו נימות שמאליות, ומדברים בו על יריות בתעלה ובקונטיננטר אבל לא בגבול ירדן.

עבדה היא, כי כיום הולדתו של המלך חוסיין השבוע, ניסו כמה פוחרים בעיר העתיקה לערוך הפגנה פרודירדנית. כמה מהם תלו את דגלי ירדן — אולם מספרם הגיע לירי 10-15 בלבד. שאר הי פוחרים לא הצטרפו להפגנה זו, והדגלים הופרו במהרה.

הסיבה: המחתרת לא עמדה באחורי הפגנה זו.

המשיך איש הבטחון: "הרבה אנשים מדברים. אבל האנשים הי חשובים באמת שותקים. הם בכלל לא מתבלטים. אבל אנחנו יודעים מי הם."

האם הם העומדים מאחורי המחתרת? איש-הבטחון צחק. "זה בכלל לא רציני. אין לנו מה לחשוש מהם."

אבל סיפורי לו משהו שהוא לא ידע עליו. משהו, שברגע ששמע אותו, ניכר היה שבאיזה מקום בראשו נפתחת מגירה, והי חומר הזה עובר מיון ותיק מהיר.

כי גם ברמאללה היה לי "מתחך", והוא הוביל אותי לסידרת פגישות מאלפות. מס' עדה פה, מוסד שם, בית פרטי במקום אחר. שמעתי סיפורים והכרתי אנשים. כולם צעירי רים. שאלתי גם שאלות — אבל לא שמות. והנה הסיפור שאיש-הבטחון לא ידע עליו.

צעירה, בעלת פני מלאך כועס, נכנסת. היא לידי במושגים האירופיים. זוהי הגברת והייה טהוב. היא נמצאת בבית הוריה עוד לפני שנעצר בעלה, כי בדיוק אז ילדה את בנה. יש לה כבר בת אחת.

היא הכירה את בעלה לפני שש שנים, כאשר היה פרקליט המחוז. אחר-כך התמנה שופט-שלום ברמאללה, עבר לירושלים כשר פט מחוזי, וכאשר ביקשו למנות אותו לתפקיד אחר, בעמאן, העדיף להתפטר. הוא פתח משרד פרטי לפני שנה, והעסקים שיגשגו.

ספק גם בפוליטיקה? הגברת טהוב לא התענייפה בהכחשות. "לא. הרי כל הזמן היה שופט. אבל היו לו הרבה אוהדים והוא עוד לאנשים רבים." האם ערכו חיפוש בדירתם, כאשר עצרו אותו?

היא לא יכלה להשיב. כי כאשר הופיעו השוטרים, היא ישנה בבית הוריה, לא הרחק מדירתה שלה. היא מיהרה אל בעלה, מצאה אותו מתגלח. את מזוורתו הכין קודם לכן, כי כבר לפני שבוע חיפשה אותו המשטרה. "ניסיתי לשאול אותו מה העניינים, אבל לא יכולתי. כל פעם היה אחד השוטרים נדחף לצידנו."

המשטרה מושכנעת, כי טהוב הוא אחד ממוקרי ההתנגדות לישראל. לפי מקורות האינפורמציה יה שלה הוא איש אלבעת — הי מפלגה הסוציאליסטית הדוגלת בי איחוד כללי-ערבי — ולכן אויבתה המושבעת של המדינה.

***
החשובים — שותקים

מי שאנחנו חייבים לשים עליהם "מי עין הם אנשי אלבעת."

המקום הוא רמאללה, והמדובר הוא אחד מאנשי-הבטחון הישראליים בעיר. הוא גם כבוד: "בירושלים יכיר

הוכרזתי פרסונא נון גראטה. שלום.

***
שופט לבית-המשפט

ביום הרביעי בבוקר נעצר עוד ירושלי-מי וגם הוא הואשם באירגון השביתה הגדולה. שמו תאפו טהוב.

המשטרה עצמה לא מצאה את ביתו בי קלות, כאשר באה לעצור אותו, בארבע לפנות בוקר. היא דפקה על כמה דלתות, עד שמצאה את הדלת הנכונה.

ואם למשטרה היה קשה — בודאי שגם לנו. קשה להאמין כמה שכנים לא ידעו היכן הוא גר. אבל לבסוף מצאנו. לא אותו, כי אם את אשתו.

היא גרה עם הוריה, באחד הכתים הנאים של שכונת שיך ג'ראח.

חור-האורחים נראה כאולם-תצוגות במוני-און לאמנות המזרח. על הקיר רק תמונה אחת: ציור שמן של מיסגד אל-אקסה.

לא במיקרה. כי בעל הבית, אביה של הגברת טהוב, הוא איברהים סעיד אל-חוסייני, בן משפחתו של המופתי הירושלמי לשעבר.

הוא גבר נאה מאוד, תרבותי מאוד, גא מאוד. מובן מאליו שלחננו לא היה שום קשר עם ההאשמות שהועלו נגדו. ובכלל: אם יש האשמות — יובאו בפני בית-משפט. השופטים יחקרו אותו ואם ימצאו אותו חייב — ישלחו אותו למאסר. הרי ישראל היא מדינת חוק, ושופטיה אנשי-ישר. מדוע אין סומכים עליהם? מדוע צריכים להשתמש בסמכויותיו של איהו קצין-צבא צעיר? השיחה קולחת. איברהים אל-חוסייני שולף עט, רושם את שם העיתון שבשמו אני נמצא בביתו; את שמי ואת שם המלוה הערבי שלי. דלת צדדית של הטרקלין נפתחת. אשה

החדר התחיל להתמלא. הזקן הסביר: זה בנו הצעיר של מוסא. זהו מוחמד, בנו האמצעי. נכנסה בחורה יפהפיה אם כי קצת עגלגלה. "כתוז" אני שואל.

בעלת עיני הדבש אינה עונה. הזקן אומר: כן. עכשיו גמרה את שמיים.

ביקשתי לפגוש את הגברת אל-ביטאר, אשתו של האסיר. כל ילד הנכנס השמיע תירוץ אחר מדוע היא אינה מופיעה. לבסוף אחד הבנים הכריז: "היא לא רוצה לבוא." גם הבן מוחמד נעלם בשקט. הוא התחיל לדבר יותר מדי, כנראה.

"יש תמונה של אוסטאו מוסא?"

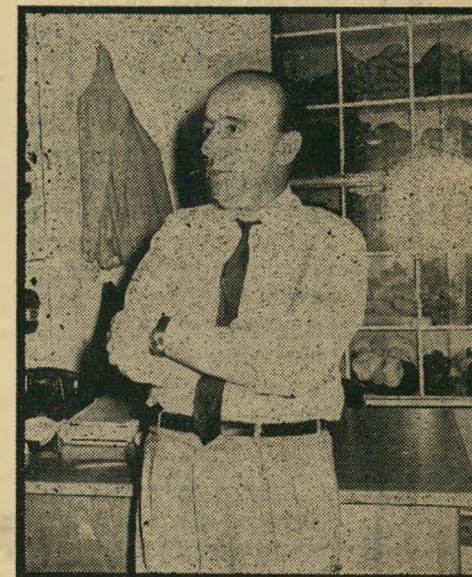
כמובן שאין. אפילו לא אחת. רק הזקן מתעקש: בודאי יש. מעל למיטתו שלו. תמונה גדולה של כל בני המשפחה. מוסא מרכז. משאללה! תשעה ילדים יש לסבא הזקן, החאגי עמראן סלים אל-ביטאר. גם לבנו מוסא יש, משאללה, שלושה בנים וחמש בנות.

אחת מהן, זו היפהפיה, ניסתה פעם אחר פעם להפסיק את כחה. "מה הטעם בכל הדיבורים הי אלה?" היא שואלת בנימוס. אבל ברור שהיא מתכוונת לומר: "למה אתה מדבר עם היהודי?"

הוא לא הבין את הרמו, סיפר שמשפחתו מדיארבכיר שבתורכיה, התיישבה בירושלים הרבה זמן לפני האנגלים. אין קשר בינה לבין משפחת סלאח אל-ביטאר, זה מהבעת שהייה כמה פעמים ראש ממשלת סוריה.

בנו מוסא הוא איש-עסקים. אין לו שום קשר עם פוליטיקה.

כן, רק פעם אחת, לפני ארבע שנים, הציג את מועמדותו לפר"ל מנט הירדני. הממשלה לא אהבה

"פחדתי!" אומר הסוחר אל-עלמי, ולכן השתתף בשביתה אחת. לדבריו, היה צפוי לסכנת-רצח ופער לות עונשין בידי המארגנים המחתרתיים.

אותו. הוא לא נבחר. אבל חוץ מזה לא התעסק בפוליטיקה. מהי תרת? אעזו ביללה! (הם וחלרי לה!) ("). כרוזים? אעזו ביללה! רק כתבו כמה בעיתונים. אבל אפילו לא ערכו חיפוש, כשעצרו אותו.

הסבא עוד מספר על נכדתו היפהפיה: היא גמרה את בית-הספר התיכון. בגלל המלחמה לא ברור מה תעשה הלאה. היא מאורסת לאיש.

הוא נזכר בלילה הראשון אחרי כיבוש העיר העתיקה. "החילים הישראליים ישבו במיסגד. באמצע הלילה שמענו דפיקות בי דלת. חיליים. ביקשו מאיתנו אור. נתנו להם שתי מגורות. אשתו של מוסא גם נתנה להם שני תריסרים של נרות. אמרו לה תודה בי נימוס. אחד אפילו אמר מרטי, מדאם! בי צרפתיים."

מבחוץ נשמע קול: "טלפון!"

אשתו של הזקן רוצה לצאת בעצמה לי-ענות. אבל הבת לוחשת לה משהו, ואז היא אומרת לבעלה: "מוטב שתלך אתה להשיב." הזקן קם, יצא החוצה וחזר כהרציעין. הוא המשיך לחייך ולמלמל מחרוזות של ברכות ודברי-נימוס — אבל הוא לא דיבר יותר.